

След днешния вот вместо коментар ще припомня великото послание на Георги Марков, изречено от него през далечната 1975 г., в едни по-безнадеждни и трудни времена, когато поставя началото на своите „Задочни репортажи за България“, истината в които комунистическият режим не можа да му простри и заради която го уби три години по-късно в Лондон.

Преди 41 години той е изправен пред противоборството между желанието да „забравя всичко, което е било преди – и добро, и лошо“ и „трудно удържимия болезнен порив на човек да се изприкаже, да изговори докрай всичко“. Надделява второто желание, „което ми казва, че миналото е по-реално от настоящето, защото в него съм се родил и чрез него съм познал себе си, че то е неделима част от тялото и духа...“

И гражданската му позиция не да си мълчи и живурка на Запад спокойно, а да разкаже се обуславя от:

„Желание, което ми заповядва да не отстъпвам моята България на онези случайни хора, които случайно са се родили в нея, случайно живеят там и случайно ще си отидат, защото нито я познават, нито я обичат, нито ги е грижа за нея, защото са слепи и прости слуги на чужда страна и чужда воля.“

А ние ще я оставим ли?